

KIOKAN

Kam ukrýt šťěstí

BESTSELLER
Amazonu
č. 1

Catherine Ryan Hyde

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 by Catherine Ryan Hyde, Trustee,
or Successor Trustee, of the Catherine Ryan Hyde
Revocable Trust created under that certain declaration
dated September 27, 1999

Translation © Hana Černá, 2021

This edition is made possible under a license agreement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu SEVEN PERFECT THINGS
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Lake Union

Publishing, Seattle

přeložila Hana Černá

Redakční úprava Hermína Vojtěchovská

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021

shop@alpress.cz Vydání první

ISBN 978-80-7633-601-8

KAPITOLA JEDNA

Životní křižovatka

Elliot

Elliot otevřel dveře. Zarazilo ho, že příchozí žena je tak mladá; na okamžik dokonce zapochyboval, zda je to opravdu dobrovolnice, na niž čeká. Zřejmě přišla nová poštovní doručovatelka nebo kdokoli jiný než pečovatelka z hospice. S rukou na klice si ženu prohlížel a současně ho napadlo, že to on je možná příliš starý, když považuje dospělou osobu za nezvykle mladou.

„Pan Colvin?“

„Klidně mi říkejte Elliole. Vy jste ta dobrovolnice, že?“

„Ano. Julia,“ odpověděla žena.

„Pojďte dál.“ Elliot ustoupil, aby Julia mohla vejít, a zavřel za ní. „Díky, že jste přišla. Manželka leží nahoře,“ kývl ke schodišti. Z nepochopitelného důvodu začal mít nepříjemný pocit, že cizímu člověku příliš odhaluje smutné rodinné soukromí. Pečovatelky denně přicházely a odcházely a on u nich zřejmě předpokládal odborné vědomosti o chorobě. Zato Juliin pohled vypovídal o empatii. Jako by s ním bolest sdílela.

„Je...“ začala Julia cestou do patra, „... je při vědomí?“

„Občas,“ odpověděl po pravdě. Vedl ji do manželské ložnice.

„Miláčku?“ zavolal ode dveří. „Pat?“

Upírala strnulý pohled k pomyslnému bodu pod stropem v rohu místnosti; nijak nenaznačila, že manžela slyší.

Elliot si dal záležet, aby Pat připravil na návštěvu. Pečlivě ji omyl, oblékl do nejlepší, modré noční košile. Učesal ji, ačkoli se mu nikdy nepodařilo upravit jí vlasy tak, jak je nosívala – asi proto, že je měla vysušené a bez života, nebo si s ženskými vlasy prostě nevěděl rady. Pokusil se na ni dívat očima dobrovolnice...

Nebyl to utěšený pohled. Měl chuť pečovatelce vylíčit Pat ještě když byla zdravá nebo ukázat její starý portrét, ale pochopitelně to neudělal. Kromě něho na Pat přece nikomu nezáleželo. „Bere silné léky proti bolesti,“ vysvětloval tise, „takže nikdy nevím, zda tu apatii připsat jejich účinku nebo současnému stavu.“

Přistoupili k posteli.

„Tohle je dobrovolnice Julia, drahoušku. Zůstane u tebe, zatímco já odejdu něco vyřídit.“ Odmlčel se v naději, že manželka zareaguje. Nastalo však mrazivé ticho. „Souhlasíš?“

Pár okamžiků čekali.

„Však jděte, my si poradíme,“ navrhla nakonec Julia.

Elliot políbil manželku na čelo a Julia ho vyprovodila ke dveřím.

„Kdy naposled jste byl venku?“ zeptala se.

„Počkejte... No, už to je dost dlouho. Potraviny si necháme dovážet, dva týdny tady byla Patina matka, což mi hodně pomohlo. Myslím, že jsem naposled vytáhl paty z domu před více než měsícem.“

„To si zasloužíte pořádnou přestávku. Jděte a nedělejte si starost,“ ujistila Julia Elliota.

Do obchodu s komisním zbožím teď odvezl svou první trofej – vypreparovanou hlavu losa, uloveného před více než deseti lety v Maine. Byl to největší kousek z těch, které sem

už dodal. Cinkl zvonek na dveřích a majitel Ralph zvedl zrak od novin.

„Vítám tě, Elliott,“ pozdravil. „Snad nemíníš říct...“

„Co bych měl říct?“ zeptal se Elliot.

„Ach, vlastně nic. Jak se daří Pat?“

„Pořád stejně,“ zalhal Elliot. Pat na tom byla hůř, ale jako by se tou drobnou lží sám uklidňoval. Snad to ani není lež, ale smyšlenka, napadlo ho – těm se mnohdy naslouchá příjemněji než pravdě.

„Prodáváš losa?“

„Prodávám všechny trofeje.“ Elliot je původně chtěl hodit do popelnice, ale to mu vůči zvířatům, jež připravil o život, nepřípadlo uctivé.

„Neříkej,“ prohodil Ralph a upřel na Elliota tázavý pohled. „Víš, kdybych tě neznal, tak bych si myslel, žeš zdědil nějaké vycpaniny po starém příbuzném. Lidi tyhle věci buď milují, nebo nesnášejí, ale nic mezi tím. Za čtyřicet let, co jsem v obchodě, sem nikdo nepřinesl trofeje zvěře, kterou sám ulovil. Chystáš se na další velkou výpravu?“

„Ne,“ odpověděl Elliot stroze.

„Tak jo. Jak myslíš.“

„Přinesu zbytek.“

„Pomůžu ti,“ nabídl se Ralph.

Nějakou chvíli pak mlčky vynášeli z vozu další exempláře. Ralph se dál nevyptával, co vedlo náruživého lovce k tak razantnímu kroku.

S pocitem ohromné úlevy seděl Elliot u stolu na terase kavárny u espressa a četl noviny – tenhle luxus si ve své situaci rozhodl řádně vychutnat.

Vtom zaslechl své jméno. Zvedl hlavu.

„Rogere!“ zvolal překvapeně. Bylo příjemné potkat někoho z práce; opustil zaměstnání téměř před rokem

a firma i kolegové v něm vyvolali znepokojivou vzpomínku na pradávnu minulost.

„Jak se vede Pat?“ zeptal se Roger.

Elliot otvíral ústa k odpovědi, ale rozmyslel si to. Před Rogerem si nechtěl vymýšlet, a pravdu nedokázal vyslovit.

„Nevadí,“ pochopil Roger. „Vlastně mě spíše zajímá, jak to doma zvládáš.“

Elliot jen mlčky rozhodil rukama, jako kdyby pro své pocity v celém vesmíru nenacházel výstižná slova.

„Můžu přisednout?“

Elliot pokynul k volné židli.

Roger odložil kelímek s kávou na stůl. Patrně ji mínil vypít cestou, ale rád si pár minut posedí se starým kamarádem. „Máš u ní někoho, když jsi pryč?“

„Dobrovolníci z hospice.“

„Je úleva na chvíli vypadnout, co?“

Elliot pokyvoval hlavou. „Málem jsem zapomněl, jak vypadá slunečný den.“

„A tos trávil celé dny venku. Ještě jezdíš nahoru do srubu?“

„Jak bych mohl?“

„Já vím... Jen mě to tak napadlo... Kdybys u ní pár dnů někoho měl...“

„Nenechal bych ji samotnou ani pár dnů.“

Roger mlčel a Elliot špičkou prstu přejížděl po obvodu šálku s kávou. *Protože by to mohlo být taky posledních pár dnů*, pomyslel si. Rogerovi to možná došlo jako každému, komu nechyběla empatie.

„Taky už nebudu lovit,“ řekl po chvíli váhání.

„Vždyť jsi byl takový nadšenec...“

Chvíli mlčeli. Elliot zbytečně doufal, že se Roger nebude dále ptát.

„Aspoň naznač důvod.“

„Asi bude znít divně.“

„Zkus to.“

„Jak myslíš.“ Elliot polkl doušek už vychladlého espressa. Slunce zmizelo za mrakem a on měl náhle pocit, že ho všechno příjemné na dnešním malém výletě najednou opustilo. „Víš, je to celé o životě a umírání. Z odstupu to tak nevnímáš – máš takový kavalírský nadhled. Díváš se na zvíře a říkáš si: *Je naprosto přirozené, že všechno živé jednou umře.* Pak ztratíš blízkou osobu... a jsi vyřízený. To je úplně o něčem jiném. Ztratit někoho...“

„Snad nechceš říct, že zvířata truchlí jako lidé...“

„Netuším, co dělají, vím jen, jak to působí na mě... Konkrétní situace tě vede k totální změně myšlení, názorů...“

„Přece jsi byl vždycky tak hrdý, že jsi zkonsumoval každý gram masa. Tvrdil jsi, o co lepší život mají zvířata v přírodě než na farmách... aspoň do okamžiku, než jsi je skolil.“

„Máš pravdu, tak jsem to cítil,“ souhlasil Elliot.

„A maso jíš stále, ne?“

„Nejím.“

„Aha...“

Elliot cítil, že v dlouhé odmlce oba hledají, čím hovor oživit. Věděl, že se Roger dověděl víc, než si představoval, a nebude se k tématu vracet. A tak jen seděl a poslouchal šumění větru. Znělo mu najednou tak zvláště...

„No, však až to půjde, zajedeš si tam,“ prohodil Roger. Elliot věděl, co myslí tím „až to půjde“. „Je to daleko a –“

„Co bych tam dělal?“ přerušil ho Elliot.

„Copak já vím? Jezdával jsi tam rád... Nedotčená příroda, divočina daleko od civilizace...“

„Do přírody je dobré jít s nějakým úmyslem. Jo, můžeš jen tak sedět a koukat, ale jak dlouho? Potřebuješ tam něco prožít... něco si odtamtud odnést.“

„A co rybaření? Nedaleko je přece řeka...“

Elliot neodpověděl. Před očima se mu mihla trofej obrovského plachetníka na dřevěném štítě, který před chvílí odevzdal v Ralphově komisním prodeji.

„Ach tak,“ pochopil Roger, „i rybaření přináší smrt, že?“

„Řekl bych, že ryby si to myslí.“

„Tak aspoň turistika,“ snažil se Roger kamaráda motivovat.

„Možná...“

„Jak je to dlouho, cos tam byl naposled?“

„Počkej... Od té doby, co Pat zjistili rakovinu, to je dýl než tři roky.“

„Pěkně dlouho.“

Po další dlouhé odmlce se Roger zvedl, vzal kelímek s kávou a rozloučil se. „Rád jsem tě viděl, Eliote. Pokud jen to bude možné, dopřej si krátké volno. Strávit ho můžeš jakkoli. Odpočineš si a vyčistíš hlavu. Pak se vrátíš do práce. Postrádáme tě. Jsi nejlepší technik ve firmě. Pozdrav Pat.“

„Určitě,“ přikývl Elliot. Bylo zbytečné dodávat, že Pat nebude vnímat.

Po příchodu domů zamířil Elliot rovnou do patra a nakoukl do ložnice.

Julia manželce četla. Neměl ponětí, co, ani jestli Pat vnímá nebo rozumí; přesto mu dojetím vstoupily do očí slzy.

„Jejda, vy už jste zpátky, pane Colvine?“ divila se Julia.

„Eliote,“ navrhl.

„Prožil jste příjemné dopoledne?“

„Jo i ne – jak se to vezme.“

„Jak to?“

„No... Nejdřív bylo příjemné, později horší,“ dodal na vysvětlenou. Postřehl, jak dívčin výraz posmutněl. Přepadl ho pocit viny, že nějak znehodnotil její službu, a tak se to pokusil napravit. „Samozřejmě jsem potřeboval konečně vypadnout. Navíc je tak krásně... Díky.“

Dívka se chvíli neměla k odchodu.

Elliot se zadíval na manželku s nadějí, že v jejím výrazu zachytí kousek života... něco, co předtím u ní znal, co bylo

pro ni před vypuknutím nemoci typické. Myšlenky mu přetrhla Julia.

„Je krásné, že ji tolik milujete,“ řekla tiše.

„Jak víte, že ji miluju?“

„Máte lásku vepsanou ve tváři, když se na manželku díváte.“

Elliot si pomyslel, že je spíš obrazem zlomeného člověka. Ale může se mýlit... Nebo přehlídí, že pouze hluboká láska přivede člověka do takového stavu.

„Tak já půjdu. Jestli chcete, přijdu zase příští týden,“ navrhla.

„Díky.“

Její jistota, že se do příštího týdne nic nezmění, ho uklidňovala. Kéž by si mohl být také tak jistý.

Po Juliině odchodu seděl dlouho na kraji Patiny postele a vracel se do role, již na kratičký čas opustil. Chvilku trvalo, než přijal stávající povinnost jako úlevu od vjemů ze světa za okny. Stiskl Pat ruku. Překvapilo ho, že stisk – byť sotva znatelně – opětovala. Nebo se mu to jen zdálo? Ne, potřebuje věřit, že opravdu cítil jemný pohyb křehkých prstů. Sebedrobnější náznak života v Patině vyhublém těle ho utěší.

KAPITOLA DVĚ

Žijí

Abby

Zástupkyně ředitele vyvolala Abby z hodiny plavání, aby ji odvedla do ředitelny, což nevěstilo nic dobrého. Plavání byla jediná vyučovací hodina, kdy Abby hned tak něco nevystrašilo a neklopila zrak. Jakmile však paní Neilsonová vkročila do dívčí šatny a vyštěkla: „Abigail Hubbleová!“, Abby ztuhla.

„Prosím,“ ozvala se Abby ještě stále v naději, že jí nehrozí malér.

„Pojď se mnou.“

Abby kráčela uličkou mezi skříňkami provázená škádlivými úšklebky dívek.

Ho, ho, průser na obzoru, přeložila si Abby jejich hekání, pochichtávání a mlaskání. Zástupkyně tlumené dobírání neslyšela.

Abby se s tlukoucím srdcem ubírala pár kroků za zástupkyní a marně si lámala hlavu, co tak zlého mohla provést. Nechtěla se ptát, roztřesený hlas by prozradil její strach, ale nakonec to nevydržela. „Přišli rodiče?“ zeptala se nejistě.

„Ne. Jsou tady rodiče Jamie Veitchové,“ odpověděla zástupkyně. Až za okamžik postřehla, že se Abby zaraženě zastavila. „Pojď,“ pobídla ji.

„Co to má společného se mnou?“

„Uslyšíš.“

Abby s povzdechem poslechla – byla ráda, že se neobjevil otec, to by věstilo něco... cokoli hodně zlého.

Vešly do ředitelny.

Ředitelka stála s rukama založenýma na plné hrudi a přísným výrazem, jako kdyby už předem měla v úmyslu někomu nahnat hrůzu. Abby blesklo hlavou, že takhle se ta ženská tváří vždycky – snad i doma ve sprše nebo když večer leze do postele.

Rodiče Jamie seděli na dřevěných židlích před velkým pracovním stolem ředitelky, a když Abby vešla, oba vstali.

„Posaď se, Abigail,“ pokynula jí ředitelka.

Abby chtěla zůstat stát, když ostatní taky stáli. Už tak na ni hrozivě shlíželi. „Nemůžu –“

„Posaď se,“ nařídila jí ředitelka úsečně, jako by dávala pokyn psovi.

Abby poslechla.

„Než si s tebou promluví rodiče Jamie, upozorňuju tě, že jde o vážnou záležitost. Pokud se v dohledné době situace nezmění, zavoláme šerifovi. Dávej si proto pozor, co řekneš, Abigail, a nechovej se lehkovážně.“

Abby mlčky hleděla do země, neodvážila se promluvit. Cítila, jak ji rodiče Jamie probodávají pohledem. Záměrně se na ně nepodívala zpřímá, pokukovala po nich jen koutkem oka.

„Víš, kde je Jamie, Abby?“ zeptala se jí kamarádčina matka.

„Copak není ve škole?“ divila se Abby.

„Viděla jsi ji snad ve škole?“ vložila se do hovoru ředitelka.

„Ne, ale máme teprve třetí hodinu.“

Paní Veitchová se naklonila k Abby a ukazovákem jí otočila bradu k sobě, aby jí viděla do očí. „Vím, že nechceš nejlepší kamarádku podrazit, Abby. Jamie je ve věku, kdy má

většina dětí neshody s rodiči. Přesto potřebujeme vědět, kde je – je naše dítě, Abby. Jestli víš, kam odešla, je důležité, abys nám to řekla.“

Abby zaujalo, že jí paní Veitchová považuje za nejlepší kamarádku své dcery. Možná si to myslí spousta lidí, protože nikdo jiný se Abby tak nedrží. Je pravda, že lepší kamarádku nemá a získat si Jamienu přízeň nebylo těžké. „Netuším, kde je,“ řekla. Ať jí ta ženská přestane držet za bradu!

Abby si tipla, kam se Jamie zašila, ale nikdo z přítomných dospělých se dále neptal.

Abby vyskočila ze školního autobusu a vydala se k domovu – lesem, podél řeky, pak do příkrého kopce. Tak se pachtila den co den, dneska však mířila ještě výš. Náročný výšlap si zdůvodnila: posílí nohy a zlepší plavecký výkon. Vědomě minula odbočku domů a pokračovala dál.

Udržovaná silnice se změnila v kamenitou cestu pro terénní vozy s pohonem všech kol. Klikatila se v hustém zeleném porostu místy zastiňujícím pohled na modrou oblohu.

Abby ztěžka oddechovala, ale vytrvale šlapala dál. Až když zahlédla lovecký srub, prudce se zastavila a strnule čekala, zda zaslechne uvnitř nějaký pohyb. Donedávna byly dveře zajištěné kladkou, tu ale před několika měsíci někdo zničil. Nepoužitelná teď visela na petlici.

Jednou se sem s Jamie vydaly. Chtěly poznat, jaké je dostat se potají do cizího příbytku. Pochopitelně to napadlo Jamie, jako ostatně každá lumpárna, díky níž se Abby dostala do maléru.

Nezdálo se, že uvnitř někdo je, a tak se odvážila dojít až na dvorek; pak – aniž věděla proč – přistoupila ke dveřím. Buď je tam prázdno, nebo se tam skrývá kamarádka. Abby věděla, že majitel srubu tady už několik let nebyl.

Prsty se zlehka dotkla dveří a nepatrně do nich zatlačila. Otevřely se dokořán a odhalily interiér, který už znala, jen trochu víc zaneřáděný. Kožená pohovka. Cihlový krb. Mosazné stojací lampy a na stěnách několik trofejí.

Jamie ležela na zádech na pohovce, ale v okamžiku, kdy se otevřely dveře, vyskočila do obranné pozice. „Ach, to jsi ty,“ vydechla úlevou.

Obě se posadily na pohovku a chvíli rozpačitě mlčely. Abby se tady vůbec necítila dobře. Rozhlížela se a uvažovala, co všechno tady bylo, než srub vykradli. „Co myslíš, že odnesli?“ zeptala se, i když stejnou otázku možná vyřkla, když sem přišli minule. „Připadá mi, že tu toho příliš nechybí.“

„Asi jim nešlo o zařízení. Měli hlad a potřebovali někde přespát,“ pokrčila Jamie rameny.

Opět se odmlčely. Abby upřela pohled do okna zastříkaného blátem a deštěm po každoročních bouřkách. Všechno v místnosti pokrývala vrstva prachu.

„Musíš domů,“ řekla Abby.

„To mi můžou nařídit rodiče, ne ty. Proč bych měla?“

„Nemůžeš tady zůstat.“

„Proč ne?“

„Není to tvoje chata.“

„Nikdo sem nechodí... Nebo jsi někoho viděla? Poslední pickup tudy projel snad před třemi lety.“

„Já vím, což ovšem neznamená, že sem už nikdo nikdy nepřijde. Stále to někomu patří. Kromě toho rodiče chtějí tvé zmizení oznámit šerifovi – pokud to už neudělali.“

„Jak to víš?“

„Protože přišli do školy, ředitelka mě vytáhla z hodiny plavání a snažili se ze mě vytáhnout, kam ses zdejchla. Mám kvůli tobě průšvih.“

„Já jsem tě do něho nedostala. Nevěděla jsi, kde jsem, takže jakýpak průšvih?“

„Jenže to tak vyznělo,“ nedala se Abby. „Tak jak to máš s tou školou?“

„Za pár dnů začínají prázdniny, tak co?“

„To tady hodláš zůstat do prázdnin? Co budeš jíst?“

„Ještě nějaký den a vrátím se domů. Jen jsem chtěla, aby přemýšleli, jak se ke mně chovají.“

„Vrať se domů hned, Jamie. Promiň, nechci ti to nařizovat, ale když teď vím, kde jsi... Jestli se mě zeptají, nebudu lhát. Nestojím o malér.“

„Dobrá, tak jo,“ povzdechla si Jamie po chvíli zvažování, „stejně začínám mít hlad.“

Vyšly na dvorek. Srub stál na malé lesní mýtině, na kterou právě teď pražilo slunce. Vzduch byl tady na úpatí vždycky nádherně čistý a voňavý.

Dívky ještě váhaly, zda se vydat dolů do vesnice. Abby byla na kamarádku našťvaná, to však nebylo nic nového. Jaký má smysl způsobit nepříjemnosti jen proto, abych vybulila školu, vylezla až sem, a pak se vrátila domů, protože mám hlad? Abby považovala Jamieno dobrodružství za hloupé – jako by neměla nic lepšího na práci.

„Jak zavřeme ty dveře?“ prohlížela si Abby rozbitou kladku.

„Nezavřeme. Byly otevřené, když jsem přišla.“

„Děšť zničí nábytek.“

„Co chceš slyšet, Abby? Já jsem se dovnitř nevloupala.“

Vykročily k silnici, Abby se však v půli cesty zastavila. „Nemůžeme se dole objevit spolu,“ napadlo ji. „Kdyby nás viděli, pomysleli by si, že jsem celou dobu věděla, kde ses schovala. Odskákala bych to i za tebe.“

„Tak jdi napřed,“ navrhla Jamie.

„Ne, jdi ty. A pospěš si, než zavolají šerifovi. Já tu zůstanu a pokusím se ty dveře nějak zavřít.“

„Kašli na to, Abby, srub je opuštěný, nikomu na něm nezáleží.“

Abby měla z nepochopitelného důvodu jiný názor. „Tak už jdi,“ postrčila kamarádku. Počkala, dokud Jamie neseběhla do poloviny kopce a vzápětí nezmizela v zatáčce.

Abby se rozhodla porozhlédnout po něčem na zajištění dveří. Kůlna za srubem měla také uštípnutou kladku, ale uvnitř čekalo jen několik prázdných polic. Vedle kůlny byla uložena hromada dříví pečlivě přikrytá plachtou. Tu by jistě už dávno odvál vítr, kdyby nebyla nějak přichycená. Abby se sklonila a zkoumala spodní část. Na každém rohu plachty byl očkem provlečený provaz, stažený a zavázaný na uzel. Abby nejdřív zaváhala, jestli smí uříznout volný konec, ale když sem už nikdo nejezdí... V tom případě vlastně ani nezáleží na tom, zda budou dveře zavřené.

Nakonec došla k rozumnému závěru – majitel srub několik let nenavštívil, což ale neznamená, že se tu někdy neobjeví, aby zjistil, v jakém je srub stavu.

Vylovila z kapsy svazek klíčů, na jehož kroužku nosila malý kapesní nožík. Uřízla pár volných centimetrů provazu. Vrátila se ke srubu. Zavřela dveře, přitlačila je kolenem, nasadila petlici na očko a provlékla jím provaz. Podařilo se jí udělat jen jeden uzel. Pak ustoupila o krok a prohlédla si dílo – snad to vydrží. Pak se posadila na zem, zkřížila nohy a vystavila tvář slunci. Po chvíli usoudila, že už poskytla Jamie dostatečný náskok, a tak vstala a poklusem se vydala domů.

Seběhla z úpatí kopce a vydala se podél řeky, již kousek po proudu překlenoval most, široký jen natolik, aby se minula dvě auta. Byl opatřený zábradlím – když jste jeli autem a vystrčili z okénka loket, mohli jste se ho dotknout.

Dnes se Abby stala nečekaně svědkem neobvyklé scény.

Divné bylo už to, že auto, projíždějící po mostě, uprostřed zastavilo. Byl to sladce červený starý kabriolet – možná tak

ze šedesátých, sedmdesátých let. Střechu měl staženou. Byl docela dlouhý, na konci s těmi legračními ploutvemi. Takovou kraksnu si mohl pořídít jenom nějaký výstřední hejsek nebo sběratel.

Abby neviděla řidiči do tváře, byl k ní otočený jen z profilu a zezadu, když se pro něco natáhl. Tipovala ho na střední věk.

Muž něco zvedl... nějaký pytel... Jo, staromódní pytel, ve kterém se uchovávalo krmivo – nebo se možná ještě používá, ale to ona nemůže vědět, rodiče nemají hospodářství.

Vyjeveně zírala, jak muž pytel rozhoupal a hodil přes zábradlí do vody. Musel být docela těžký, protože ho řeka hned pohltila. Ale na zlomek vteřiny, než zmizel pod hladinou, Abby postřehla, jako by se v něm cosi pohnulo. Ne že by ho převrátil proud; bylo to spíš takové škusnutí. Hruď se jí sevřela předtuchou. V pytli je cosi živého.

Ale to už vůz pokračoval v cestě.

Abby shodila batůžek s učebnicemi a rozběhla se rychlostí, jakou snad v životě neběžela. Byla výborná plavkyně, běhání netrénovala. Učitelka však často zařazovala do hodiny tělesné výchovy překážkový běh.

Muž hodil pytel proti proudu, který byl v těch místech pomalý, ale řeka dost hluboká. Když Abby vyběhla na most, vylezla na protější zábradlí. Voda byla nazelenalá, ale čistá, pytel se ještě úplně nepotopil. V ostrém slunci bylo vidět, jak se jeho živý obsah převrací.

Abby skočila po hlavě. Ve vzduchu jí najednou blesklo hlavou, že může na něco narazit, a tak se duchapřítomně vyhrbila, aby dopadla na hladinu v přiměřeném úhlu. Vyšlo to a současně se dostala blíže k pytli. Voda byla ledová, až se jí zatajil dech, ale příliš to nevnímala. Zapomněla si sundat boty, ty jí teď zbytečně tížily. Ani jim nevěnovala pozornost. Otevřela oči. Šesti dlouhými tempy směřovala po proudu, a současně se ponořila. Podařilo se jí zachytit pytel za uzel.

Vyplavala na hladinu a zvedla pytel nad vodu. Byl docela těžký, takže měla co dělat, aby ho tak udržela. Chvilku se nechala unášet proudem, dokud z pytle přes látku nevytekla voda. Teď už to bylo lepší. Uvnitř sebou něco divoce házelo, což Abby považovala za dobré znamení – ať je uvnitř cokoli, je to živé. Teď se musí dostat na břeh. Věděla, že nemá smysl plavat proti proudu nebo přímo přes řeku, když nemůže zabírat rukama. Raději se nechala nést proudem šikmo ke břehu. Ruce ji bolely, jak se stále snažila držet vak nad hladinou.

Všimla si, že kus před ní ční u břehu z vody velký balvan. Natočila se do ostřejšího úhlu a nechala se k němu donést. Záchranná mise byla u konce. Chvilku zhluboka oddechovala, pak opatrně odložila pytel na blátivý břeh a vydrápala se z vody.

Nedokázala rozvázat vodou nasáklý pevný uzel na pytli, a tak opět vytáhla kapesní nožík. Už se natáhla, že rozřízne plátno, ale zarazila se. Co když je uvnitř něco, co nechce... něco hnusného – například jezevec nebo lasička? Několik okamžiků váhala. No, když už zašla tak daleko, musí přece zjistit, jaké živé stvoření zachránila.

Rozřízla pytel a pro jistotu ustoupila o tři kroky. Vybato-lilo se štěňátko – maličké, ale nebylo to novorozeně. Černé s bílými skvrnami po těle a černýma ušima. Stálo s nohama roztaženýma v blátě a vykašlávalo vodu. Vtom se objevil jeho sourozenec – tentokrát hnědobílý. Jedno ucho měl převrácené, běžové brejličky kolem obou očí. A taky vyplivoval vodu. Třetí štěně bylo černohnědé s bělavou hrudí. Vyčerpáním se rozplácl do bláta. Čtvrté, celé černé, mělo na hrudi bílou náprsenku a za ním páté – hotový černoušek. Šesté bylo hnědé, snad trochu tmavší než druhé, ale bez světlých flíčků. A ještě sedmé! To bylo celé černé, jen špičku ocásku si asi namočilo do bílé barvy.

Abby v šoku zírala, jak těch sedm bezmocných stvoření prská, dává vodu a válí se v hlíně.

Po chvíli, jakoby vděčná za přežití, začala některá vrtět ocáskem a odvážíla se přiblížit ke své záchránkyni. Vzápětí se kolem Abby motalo všech sedm – vyskakovala, klouzala po vlhké zemi, padala na buclatá břiška.

„Co s vámi všemi budu, sakra, dělat?“ oslovila Abby štěňata. Návrhu, jak nečekané dilema vyřešit, se bohužel nedočkala...

KAPITOLA TŘI

Tajná skrýš

Mary

Mary měla za to, že manžel odjel na rehabilitaci, a tak šla do ložnice utřít prach. Překvapeně zůstala stát ve dveřích, když muže přistihla stát u své komody. Nad otevřenou horní zásuvkou zrovna počítal pracně nastřádané bankovky, které tak úzkostlivě schovávala v ponožce. Jak vidět, ne zvolila zrovna důmyslnou skrýš.

Jako by se náhle proměnila v kus ledu – v nitru ji zamrazilo.

Vzápětí cítila, jak jí trnou konečky prstů.

Manžel se na ni podíval zpřima, ale ne do očí. Nezdálo se, že zuří, Mary však přesto pocítila temnou energii jako dusno před bouří.

Stan nebyl statný mužský – vlastně měřil o pár centimetrů míň než Mary – ale byl šlachovitý a silný. Kolečko pleši vzadu důsledně maskoval zbytkem šedivějících vlasů – asi mu ještě nedošlo, že to je zbytečné. Kdykoli se jeho svět vymkl kontrole, nabíhaly mu na spáncích pulzující žíly. Právě tohle Mary teď postřehla.

„Jak to, že o nich nevím?“ zeptal se. Bylo znát, jak se silou vůle snaží ovládnout hlas. „Téměř tři sta dolarů. Tolik peněz, a já o nich nevím? Kdes je vzala?“

Myšlenky se jí rozběhly všemi směry, takže neměla čas něco promýšlet. Naštěstí dostala spásný nápad! „Pokazil jsi překvapení,“ řekla. Snad nepostřehl, jak má nejistý hlas.

„Jaké překvapení?“ Nedůvěřivě zvedl jedno obočí.

„Za dva měsíce,“ naznačila jeho blížící se narozeniny. Přesné datum si ještě ověří v kalendáři.

Visela na manželovi pohledem, než tu novou informaci vstřebal. Doufala, že nebude chtít vědět, co mu chce koupit.

„Za tři stovky? Co tak drahého potřebuju?“

„Už jsi zkazil polovinu překvapení, takže zbytek si nechám pro sebe,“ odpověděla pohotově. V tichu, které nastalo, uvažovala, jestli je v kličkování a lhaní opravdu už tak zběhlá.

„Ještě pořád jsi neřekla, odkud ty prachy máš.“

„Uspořila jsem je z peněz na domácnost,“ odpověděla po pravdě.

„Tak ty mě krmíš šmejdem, aby sis ulívala prachy do fusekle?“

„Jsem dobrá hospodyně, a proto ti můžu dopřát něco výjimečného.“

Stan mlčky svíral v sukovitých prstech svazek Maryiných těžce nastrádaných úspor. Pak povzdechl, složil bankovky a nacpal je zpátky do růžové krajkové ponožky a hodil ji zpět do zásuvky. Tu prudce zabouchl, až sebou Mary trhla leknutím. Všiml si toho – záměrně se soustředil na její reakci.

„Proč jsi tak nervózní, když je všechno v pořádku?“ divil se neupřímně.

„Ty nevíš? Když jsi takhle dopálený, mívám z tebe strach.“

„Pokud nic neskrýváš, nemáš se čeho bát.“

„Vždycky to tak není. Někdy mi nevěříš, přestože mluvím pravdu,“ odvážila se mu odporovat, až ji to samotnou zarazilo. V tomhle případě však byla upřímnost nejlepší zbraní.

Pozorovala, jak se účinek jejích slov odrazí na manželově tváři. Ten však vykročil ke dveřím... a nic. Poprvé od okamžiku, kdy překročila práh, vydechla.

„Dneska jsi celý den doma?“ zeptal se Stan.

„Jdu s holkama šít přikrývky.“

„Nikdy jsem žádnou neviděl.“

„Vždyť jsem ti říkala, že je šijeme pro charitu.“

„A to nemůžu nějakou vidět? Přines fotku.“

Teď stál před Mary úkol vykrotit se z další lži. Bože, jak se všechno zamotává... Změní se to vůbec někdy?

S kamarádkou Viv se setkaly na obvyklém místě u řeky. Viv rozprostřela na trávě starou přikrývku a piknik mohl začít. Dokonce přinesla láhev vína. Pro Mary byly tyhle chvíle nevýslovným blahem. Vyndala z tašky papírový pytlík se sendviči, Viv nalila víno do barevných papírových kelímků. Měla menší děti než Mary, a tak se její život odehrával ve veselých školních barvách.

„Takový luxus... Víno si dám jen s tebou,“ řekla Mary.

„Jak to, sakra?“

„Stan nedovolí mít doma jedinou láhev. Jeho rodiče byli alkoholici, a on se alkoholu nedotkne.“

„Ty nejsi on,“ podotkla Viv.“

„Ale svým způsobem řídí běh domácnosti.“

„Kecáš.“

Hovor na tohle téma se při jejich setkáních stal rutinou. Viv vždycky kladla Mary otázky se záměrem přijít na důvod, proč kamarádka nemá v manželství a vlastním domě víc práv. Mary se přesto s Viv nepřestala přátelit – snad očekávala, že se dopátrá odpovědí, které jinak marně hledala.

„Kristepane!“ zvolala Viv, když bylo jasné, že se nedočká odpovědi. „Funguje u vás vůbec něco podle tvých představ?“

„Výchova Abby – snažím se ji držet stranou od rodičovských nedorozumění.“

Chvíli mlčky popíjely červené; Mary netečně sledovala, jak kousky větviček a listů tančí ve víru říčního proudu. Viv jí vrátila do přítomnosti náhlým přílivem dotazů.

„Řeklas mu, že máme piknik, nebo jsem v utajení?“ zeptala se.

„Šiju barevné prošívané příkrývky pro charitu.“

Viv vyprskla smíchem, až jí trocha vína z kelímku vyšplouchla na deku. „Tak prošívané příkrývky! Jak prozaické... Co když bude chtít nějakou vidět?“

„Však mi už nařídil přinést fotky.“

Viv jen kroutila hlavou a raději si vytáhla z Maryina sáčku sendvič s tuňákem. Mary tuňáka nesnášela, a tak si připravila vajíčkový salát.

Pár minut jedly mlčky.

„Dneska objevil mou tajnou skrýš,“ řekla Mary s napůl plnými ústy.

„Jakou tajnou skrýš?“

„Peníze.“

„Ach bože, to nevěstí nic dobrého. Cos mu řekla?“

„Nemohla jsem říct: *Ach, to nic není, Stane, jen si pomalu šetřím, až se rozhodnu od tebe odejít a začít lepší život.*“

„Neodpověděla jsi mi,“ naléhala Viv.

„Je to trapné.“

„Jsme snad kamarádky, ne? Potřebuješ mít v životě někoho, komu můžeš svěřit pravdu.“

„Řekla jsem mu, že spořím, abych mu mohla koupit dárek k narozeninám.“

Viv pokyvovala hlavou a Mary čekala, jak její ubohou výmluvu vyhodnotí. Cítila, jak rudne rozpaky.

Viv se zdržela komentáře a navedla hovor jiným směrem. „Vzal ti ty peníze?“

„Ve skutečnosti ne.“

„Co znamená *ve skutečnosti ne*, prosím tě? Buď je vzal, nebo ti je nechal.“

„Vrátil je do zásuvky. Jenže teď je budu muset utratit za ten pitomý dárek, jinak o ně přijdu.“

„Střádala jsi téměř rok.“

„Na tom už nesejde, Viv.“

„Jak to?“ vyjela kamarádka zvýšeným hlasem.

„Protože to bylo stejně málo. Mám dcerku. Kam bychom se za tři sta dolarů dostaly?“

Zdálo se, že Viv se soustý sendviče zpracovává i kamarádkin sentiment. „Stejně si myslím, že to nemůžeš jen tak hodit za hlavu,“ pronesla po dlouhé chvíli.

Upřímně řečeno, Mary měla stejný názor, jen ho nedovedla v mysli ani slovy zdůvodnit.

„Takže jak dál? Dva kroky dopředu a tři zpátky?“ uhodila na ni Viv. „Hodláš se v tom svazku dusit do konce života, Mary?“

„Nejspíš ne. Když já nevím, Viv... Stále doufám, že až ukončí nemocenskou a vrátí se do práce, bude líp.“

Viv otevřela ústa k odpovědi a Mary sebou v duchu trhla leknutím, co se doví. Kdykoli v minulosti přišla s podobnou úvahou, kamarádka ji okamžitě nastavila zrcadlo pravdy. Mary nikdy neodhadla, čím ji Viv zaskočí.

Maryin pohled upoutal pohyb na blátivém břehu kousek po proudu. Prudce otočila hlavu.

Stan silnýma rukama kroutil zelenou větev a upřeně hleděl na obě ženy.

„Zdá se, že se nenechal jen tak odbýt,“ prohodila Viv. „Přece parkujeme vždycky tak, aby auta nebylo ze silnice vidět.“

„Mého si asi všiml a došel sem pěšky.“ Mary vstala, ale to už Stan odcházel. Viděla, jak vrtí hlavou. „Raději půjdu,“ řekla.

„Počkej. Nemám jet pro jistotu s tebou? Neublíží ti?“

„Nebije mě. Ví, že kdyby to udělal jenom jednou, odešla bych od něho.“